

Na začiatku...

Keď rozprávame o budúcnosti, musí sa náš zrak uprieť na deti. Veď oni sú našou budúcnosťou. Akú budúcnosť nám ponúkne veda, technika, spoločnosť v ktorej žijeme, závisí od ľudí, od človeka, ktorý bude s vedou a technikou narábať a ktorý bude riadiť alebo ovplyvňovať spoločnosť. Ak to bude človek charakterný, čestný a bude sa riadiť podľa svedomia, všetko v sebe i okolo seba bude tak viesť a riadiť, že zachová spravodlivosť a nikomu neublíži. Ak bude mať i lásku, bude ľuďom prinášať dobro a stane sa požehnaním, lebo všetko, čo mu bude dané, použije ako prostriedok na prejavenie lásky a dobra človeku. My sme v našich moderných spoločnostiach pripravovaní na boj o prežitie alebo na boj s konkurenciou. Vedome, alebo nevedome sme vychovávaní k individualizmu. Láska ako nezištný prejav dobra sa toleruje vo vzťahoch zaľúbených ľudí, alebo v niektorých rodinách a vzťahoch založených na láske a vzájomnom nezištnom sebadarovaní. Ale keďže takýchto vzťahov a rodín je málo, vzniká medzi ľuďmi odôvodnená obava o svoju budúcnosť i o budúcnosť svojich detí. V spoločnostiach oslobodených od jarma komunizmu sa vytvára čím ďalej, tým hlbšia priepasť medzi vrstvou ľudí bohatých a chudobných. Rusko, ktoré bolo vzorom komunistického režimu vykazuje veľmi veľké rozdiely medzi ľuďmi bohatými a chudobnými, medzi mestami so životnou úrovňou na úrovni západnej Európy a vidiekom, kde sa bojuje o prežitie v biede a chudobe. Západné krajiny, ktoré išli inou cestou, pozdvihli síce životnú úroveň obyvateľov, ktorí netrpia extrémnou chudobou, ale zato trpia mravnou biedou. Pokles mravnosti, prirodzenej slušnosti a neskrtná živelnosť, vášnivnosť a bezohľadnosť je postrachom i tam.

Dobro i zlo vnáša do tohto sveta i medzi ľudí, ktorí tu žijú, človek. Preto, keď človek svojou zlobou, hriechom a neporiadkom svet pokazil, má ho rovnako človek i opraviť. Je ale schopný niečoho takého? Je schopný napraviť škody na ľuďoch, na ich životoch, svedomiach i charakteroch, ktoré spôsobil? Možno, že škody ešte prírode ešte postupne môže opraviť, ale tie rany zla spôsobené ľuďom a poznačujúce ľudské srdcia, tie nie je schopný sám napraviť. Preto prichádza Ježiš Kristus s Božou mocou a Božou láskou, aby človeku zmenil srdce, dal mu svojho Ducha Svätého a spolu s Kristom človek pretvára svet. Vo svetle a sile lásky, ktoré mu priniesol Kristus premáha zlo, nepravosť i nespravodlivosť a prináša lásku, pokoj, odpustenie, jednotu a porozumenie. Pán Ježiš, keď prichádza na našu zem, nemení svet zvonka, neprináša novú vedu a techniku, ani nemení spoločenský systém, ale zmieruje človeka s Bohom, robí z neho Božie dieťa a dáva mu svoje Božie svetlo, Božiu lásku i Božiu silu. A z ľudí, ktorí mu uveria a riadia sa jeho slovom a majú v sebe jeho život vytvára spoločenstvo – rodinu Božích detí. A oni samy a potom aj ako spoločenstvo sú kvasom v spoločnosti, ktorú pretvárajú tým, že do nej vnášajú Božie svetlo, Boží poriadok a spravodlivosť a najmä Božiu lásku. Ziaľ, hoci je dnes mnoho tých, ktorí sú pokrstení a volajú sa kresťanmi, nie je veľa opravdivých spoločenstiev v ktorých vládne Božia láska, spravodlivosť a pokoj. Je to preto, lebo zlý duch, vášne, zloba a sebecko pohlcujú naše srdcia a kazia naše aj cirkevné spoločenstvá. Už sv. Augustín a nedávno zomrelý sluha Boží Ján Pavol II., hovoria o civilizácii hriechu a smrti a o civilizácii života. Dve kráľovstvá, dve mocnosti, ktoré stoja voči sebe. Na čele Kráľovstva svetla a života stojí Ježiš Kristus a na čele kráľovstva temna a smrti stojí diabol.

Človek je ten, kto je uprostred a so svojou slobodou a vôľou sa sám rozhoduje ku komu chce patriť a čo chce budovať. Keď teraz stojíme na prahu nového kalendárneho roka a slávime sviatok Panny Márie Bohorodičky, sme pozvaní budovať budúcnosť. Ako využijeme vedu, techniku, ako usporiadame a budeme viesť spoločnosť i tú najmenšiu, ktorou je vlastná rodina alebo tú, ktorú nám zveril Boh? To závisí od nás. Všetci túžime po šťastí, po láske, po tom, čo nazývame civilizáciou lásky, pokoja a spravodlivosti. Vezmime si príklad od tej, o ktorej anjel Gabriel povedal, že je milostiplná a Alžbeta ju nazvala „požehnanou medzi ženami“. Áno, bola skutočne požehnaná a bola požehnaním. Ona prijala Ježiša Krista, Božie slovo a Božiu lásku a stala sa matkou všetkých žijúcich a vykúpených. Skrze ňu prišla Božia láska do nášho sveta a s ňou i Božie požehnanie. Aj my ju chceme napodobniť a tak ako ona meniť svet tým, že počúvame a prijímame Božie slovo a Božie telo, a prinášame Božiu lásku a Božiu pravdu do tohto sveta. Musíme si ale pripraviť, že to bude ťažké a bolestné. Kráľovstvo diabla, noci a temna bude bojovať proti nám. A splní sa tak to, čo povedal prorok Simeon: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, - a tvoju vlastnú dušu prenikne meč -, aby vyšlo najavo zmysľanie mnohých srdc.“ Nebojme sa ale, veď keď je Boh s nami, kto môže byť proti nám? Iba Kristus môže zmeniť tento svet, jeho pravda a jeho láska. Prinášajme ho do tohto sveta. Počúvame jeho Slovo pravdy a hovorme ho ľuďom a prijímajme jeho Lásku a prejavujeme ju ľuďom tohto sveta. Ak budeme tak robiť budeme budovať šťastnú budúcnosť sebe i naším deťom.

Prošbička

Pane, daj,
aby konečne
zmĺkli zbrane,
aby viac neprosili
za mier detskej dlane,
aby sa radšej spínali
za úrodu bohatých,
by nebolo vo svete
hladu, moru,
aby šťastím
žiarili im tváre,
utekajúc k otcovi,
k mame,
aby v školských taškách
nosili múdrosti
a srdiečka
búchali im v radosti

Na vločkách nádeje

Zakaždým, keď napadne čerstvý sneh, začne sa mi po Vianociach. Ako malému po ľahkej, hebkej čistote. Po vločkách, keď anjeli púšťajú perie z krídeliek, padajúce ako rozhojdaní parašutisti, aby starostlivo poprikrývali všetko, čo musí odumrieť, aby mohlo znova ožiť. Predvianočný sneh zobúdzajú moju túžbu po Dieťati v jasliach, po jeho otvorení náručí a obnovuje moju detskú radosť a dôveru. Povianočný ma zasypáva clivosťou za ubehnutým. Darmo je, zima sa krúti okolo Vianoc, dvorí im, aby ich mohla objasniť bielym závojom pokoja, praskajúcim ohníkom lásky dobroprajných, obetavých srdc a nevinnou radosťou s hviezdou na čele.

V tomto čase, keď už len v ozvene spomienok spievajú kolovrátky a poletuje nafúknutá bieloba driapaného peria, ktoré pri iskriacom kozube konkurovalo vločkám, povíjame v srdci Dieťa a bojíme sa predstaviť si, čo by bolo, keby nebolo prišlo na svet. Keby Panna - Matka nezašeptala fiat do Bohom dýchnutého plánu spásy, keby Synova poslušnosť a odovzdanosť Otcovi nebola, až do krajnosti.

Kdesi v kútiku srdca a možno aj maštal'ky bojíme sa predstaviť si, čo bude, ak deti prestanú prichádzať na svet. Ak načisto vytuchne obsah slova rodičia. Ak matky celkom vypovedia poslušnosť svojmu najkrajšiemu poslaniu alebo ak svet zaplaví potomstvo zneužitého daru spolupráce na naplnení zeme.

Boh sa zľutoval nad človekom. Človek nechce mať zľutovanie s človekom. Nechce prijať takú spravodlivosť, ktorej vládne láska, milosrdenstvo, odpúšťanie, pravda.

Hviezda stále pozýva do maštal'ky, kde v chudobe, pokore, nekonečnej dôvere a odovzdanosti na kolenách vďačí Božiemu Otcovi za Dieťa za dar života, svetla a spásy. Na krídlach poslov nebo stále spieva o pokoji a láske ako výsade ľudí dobrej vôle. Ľudí, vytrvalo hľadajúcich a verne kráčajúcich za hviezdou pravdy, ktorá zjavuje pravé poznanie a zmysel všetkého. Ľudí, ktorí prijali Dieťa a deti, od ktorých čakajú pomoc a ochranu, lásku. Ľudí, ktorí vykročili z tmy noci za svetlom nádeje, života a slobody, aby sa už nikdy nevracali do reality starou cestou.

František Babiar

Január 2007

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby pastieri Cirkvi v našich časoch, ktoré sú nanešťastie poznamenané mnohými násilnosťami, neprestávali ľudom ukazovať cestu pokoja a porozumenia medzi národmi.

Misijný: Aby sa Cirkev v Afrike stávala autentickjším svedkom Kristovho evanjelia a aby sa v každom národe usilovala o podporu zmierenia a mieru.

Úmysel KBS: Aby sme sa pod ochranou Panny Márie ustavične stávali lepšími a milšími Bohu.

Na prahu nového roka 2007

*Vám zo srdca vyprosujeme Božie požehnanie,
úspechy v osobnom, rodinnom a pracovnom živote
a najmä Božiu pomoc
pri riešení problémov a uskutočňovaní
všetkých ušľachtilých predsavzatí.*

Sväté omše vo Vianočnom období

1.I.pondelok–Slávnosť Panny Márie Bohorodičky

8.00 + Emília Svrčková 1.výročie

9.15 za farníkov

2.I. utorok – vo Vianočnom období

17.00 + Karol Latika a Anna a Jozef Liptákovi

3.I. streda – vo Vianočnom období

18.00 + Anton Kolát, manž. a ich rodičia

5.I. piatok – vo Vianočnom období – *prvý piatok*

18.00 + Anna Baxová 1.výročie

6.I. sobota –Zjavenie Pána – prikázaný sviatok

8.00 + Viliam Srnák a manž. Anna

9.15 za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 285 -324

7.I. 2. nedeľa po Narodení Pána–Krst Krista Pána

8.00 + Viktória Vráblová

9.15 na úmysel

Skončilo sa Vianočné obdobie

Liturgický kalendár

1.I. pondelok **Panna Mária Bohorodička – prikázaný sviatok**

2.I. utorok sv.Bazil Veľký a Gregor Naziánský ,biskupi

3.I. streda Najsvätejšie meno Ježiš

4.I. štvrtok bl.Angela z Foligna, reholníčka

5.I. piatok sv.Telesfor, pápež

6.I. sobota **Zjavenie Pána – prikázaný sviatok**

Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku, ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pominulo.

Zjv 21,4

⊙⊙⊙

NA ZAVRŠENIE VŠETKÉHO

Nielen „nešťastné náhody“, tragédie každého druhu, koncentráky, teroristické útoky a podobné hrôzy, ale i prirodzená smrť na konci šťastne prežitého života by nás musela privádzať k zúfalstvu, keby mala posledné slovo. Potom by povzdych: „Keby bol Boh, nemohol by sa na to dívať“, bol celkom oprávnený. Ale smrť nemá posledné slovo: „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“ (Jn 3,16) To je však vrchol všetkého! V snahe zachrániť človeka, ktorý si to vôbec nezaslúži, ide Boh tak ďaleko, že sa neváha narodiť ako človek. Nie v nadštandardnej pôrodnici, ale v chlieve. Znovu trpezlivo vysvetľuje, čo už bolo inými slovami stokrát povedané, a aby bolo jasné, zhŕňa to celé do dvoch téz - milujte Boha celým srdcom a milujte sa navzájom! Citeľne dvíha latku, ale sám ide príkladom, keď požaduje - milujte aj svojich nepriateľov! Taký paradox! Keby nás zo súčasného otroctva nevykúpil potupnou smrťou na kríži, keby tretí deň vlastnou mocou nevstal z mŕtvych a denne sa nám neponúkal za pokrm, dávno by o ňom už nikto nič nevedel.

Bolo by dôstojné človeka nechať sa niekým iným vyslobodzovať z hlbokého páchnuceho bahna s nasadením vlastného života a aspoň v rámci svojich chabých možnosti neprispieť k svojej záchrane. To nám ide akosi proti srsti. Všimnite si, ako sa správa chorý po mozgovej mŕtvici, keď mu sestrička upravuje lôžko alebo pod neho vkladá misu. Aspoň tou jednou zdravou rukou sa snaží chytiť hrazdičky a trochu sa nadľahčiť. Aspoň symbolicky, ako to ide. Je nám to zrejme nejako vrodené. Vzkriesiť z mŕtvych sami seba nijako nemôžeme. To môže jedine Boh. I on však od nás očakáva, že sa aspoň „chytíme za tú hrazdičku“, ktorú nám v našich každodenných situáciách dokázateľne ponúka. Napadlo mi to, keď som čítala knihu Johanesa B. Brantschena „Prečo nás dobrý Boh necháva trpieť“. Na jednom mieste tam hovorí: „Zakaždým, keď prelomíme pancier egoizmu... nastáva počas života vzkriesenie. Zakaždým, keď si podáme ruky na zmierenie, deje sa vzkriesenie, zakaždým, keď sa delíme s chudobnými... K tomuto vzkrieseniu potrebujeme veľa odvahy. Pokiaľ sa o toto vzkriesenie budeme stále znova pokúšať napriek všetkým zvratom, potom môžeme zvyšok pokojne nechať na Boha.“

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Prečo toľko ľudí, toľko kriku okolo vymysleného prahu času? To, čo príde po polnočnom údere zvona, je sotva niečo iné ako to, čo bolo predtým. Všetci vedia, že hodiny idú ďalej. Nikto ich nemôže zastaviť.

Azda sa niekto od toho v myšlienkach dištancuje, ale väčšina z nás sa nevie od spomínaného magického okamihu odosobniť a oslavuje ho buchotom, hurhajom, ohňostrojom. A hoci by sa niekto chcel pred tým všetkým skryť, predsa zostane akoby v zakliatí udalosti, ktorú nazývame prelom roka, konštatuje kazateľ Heinz Kombrink. Národopisci vysvetľujú, že za týmito zvykmi sa skrývajú veľmi staré mýty, ktoré chcú buchotom a hlukom odohnať zlých duchov, rozpustenosťou a tancom zaprisať požehnanie pôvodu. Predpokladám, že majú pravdu. Potom sa však na prelome roka ukazuje, že sme v hĺbke našej existencie zostali pohanmi. Prečo je to tak? Zrejme preto, lebo existujú veci, ktoré sa nedajú urobiť, vypočítať, kontrolovať, odôvodniť alebo predvídať. Napriek všetkým poistkám vždy ostáva určitý druh rizika. Zrazu stojíme úplne bezmocní a bezbranní. Nie je to hrôza pred konkrétnymi problémami, skôr strach ako nevykonožiteľný životný pocit, ktorý sa nedá definovať a vyraža nám reč. Tento strach si buď priznávame, alebo si ho neuviedomujeme a stáva sa v nás buričom, ktorého treba nejako uspokojiť. Brániť sa proti nemu prehlušovaním je celkom bytostný spôsob. Kto má strach, hovorí hlasnejšie. Kto sa bojí v tmavej pivnici, začne si písať alebo spievať. Neistotu a strach pred novým rokom človek prehluší hlukom, krikom a raketami. Je to „pohanský“ spôsob a treba sa ho zbaviť. Možno znášať tento strach s podporou viery? Prirodzene, avšak nesmie ísť o lacnú útechu, či dokonca nespravodlivý klam. Strach nemôžeme zbaviť moci a aj pre kresťanov ostáva budúcnosť neistá, ba niekedy ohrozujúca. Strach však dostal aj pozitívne znamenie. Na Vianoce sme oslavovali toho, ktorý sa s nami delí o naše obavy. Jeho meno je Emanuel - Boh s nami. Vďaka nemu sme všetci deťmi jedného Otca. Nemá to nič do činenia s magickou predstavou, že bolo odstránené všetko utrpenie, všetok strach a všetky ťažkosti. V Ježišovi sa ozrejmuje niečo iné. Boh má tvár, ktorá sa s láskou skláňa nad človekom. Nestvoril svet, aby ho prenechal jeho vlastnému osudu, ale ako milujúci Otec ho neustále objíma. V tom spočíva môj osobný osud, i ten roku 2007.

Netreba sa vyhnúť zvykom na prelome roka, pravdepodobne to ani nejde. Avšak kresťan sa nemusí poddať klasickému vyčíňaniu v opare šampanského, lebo „chránení dobrými mocnosťami, čakáme pokojne, čo len môže prísť. Dobré mocnosti majú dobré meno: Boh. On je pri nás večer i ráno a isto-iste každý nový deň,“ povzbudivo hovorí teológ Dietrich Bonhoeffer.

VILIAM JUDÁK

⊙⊙⊙

VODA V KOŠI Jedna perzská legenda hovorí, že kráľ potreboval verného sluhu. Mal si vybrať jedného z dvoch kandidátov, ktorí sa o toto miesto uchádzali. Za rovnakú odmenu dal obom splniť tú istú úlohu - naplniť košík vodou z neďalekej studne. Povedal im, že večer príde skontrolovať, ako svoju úlohu splnili.

Keď jeden z týchto mužov vylial druhé vedro vody do košíka, povedal: „Aký zmysel má táto zbytočná práca? Len čo vodu vylejem do košíka, hneď vytečie von.“

Druhý muž odpovedal: „Za túto prácu máme sľúbenú odmenu. Ako našu prácu pán využije, to je jeho vec, nie naša.“

„Ja veru nebudem robiť takú nezmyselnú prácu,“ povedal prvý. Odhodil vedro a odišiel.

Druhý muž pokračoval v práci, kým zo studne nevyčerpal všetku vodu. Keď sa pozrel do studne, na dne uvidel niečo lesklé. Zistil, že je to diamantový prsteň. „Teraz už chápem, prečo som mal liať vodu do košíka.“ zvolal. „Keby som prsteň nabral do vedra skôr, ako by som sa dostal na dno studne, určite by sa mi zachytil v košíku. Naša práca nebola zbytočná.“

Keď Božie požehnanie neprichádza celkom podľa vašich predstáv a očakávaní, nezabudnite vydržať a čakať, kým sa ukáže dno studne. Môžete tam nájsť niečo veľmi vzácne. Nie všetky príkazy, ktorých zmysel teraz nechápeme, sú nezmyselné. Niekedy ich význam pochopíme až oveľa neskôr.

Raduj sa z toho, z čoho môžeš, a vydrž v tom, v čom musíš.

Johann Wolfgang von Goethe

Bl. André Bessette 6.január

„Robil zázraky v mene sv. Jozefa,“ hovorilo sa o kanadskom rehoľníkovi André Bessetovi, ktorého 23. mája 1982 slávnostne blahorečil pápež Ján Pavol II.

Narodil sa 9. augusta 1845 v Iberville v provincii Quebec ako šieste dieťa v rodine stolára a pri krste dostal meno Alfréd. Jeho rodičia mali po ňom ešte ďalších šesť detí, no netešili sa z nich dlho. Alfréd ako dvanásťročný osirel. Jeho výchovy sa najprv ujal strýko, ktorý ho však neskôr dal do sirotinca. Chlapec mal od narodenia veľmi chabé zdravie a problémy ho sprevádzali aj v dospelosti. Preto sa mu nedarilo nájsť si zamestnanie. V dvadsiatich troch rokoch požiadal o prijatie do Kongregácie bratov Svätého kríža v Montreale, no aj tam narazil na prekážky súvisiace so zlým zdravotným stavom — po skončení noviciátu ho predstavení nechceli pripustiť k večným sľubom. Až

na veľké naliehanie mu predĺžili noviciát o pol roka a napokon súhlasili aj so zložením rehoľných sľubov. Dôvodom, ktorý oblomil novicmajstra, bola Alfrédova zbožnosť. „Aj keď nemá dosť sily na prácu, vie sa modliť ako málokto,“ povedal. „Nech sa teda modlí.“ Alfréd Bessette prijal rehoľné meno André a nastúpil do služby na vrátnici výchovného ústavu Notre Dame.

Nikdy nevynikal veľkou inteligenciou. Iba s ťažkosťami sa naučil podpísať, čítať vôbec nevedel. Napriek tomu si získal srdcia ľudí svojou dobrotou a čestnosťou. Bol známy pre veľkú úctu k sv. Jozefovi, na ktorého príhovor vyprosil mnoho milostí. Chudobní v húfoch obliehali jeho vrátnicu a prosili o modlitbu či iba milé slovo a porozumenie. Raz k nemu doniesli zraneného murára. Ťažká mramorová doska mu celkom rozmlaždila nohu. Brat André sa zaňho pomodlil a povedal mu: „Vstaň a chod!“ Nešťastník sa postavil na nohy a chodil. Po meste sa čoskoro rozšírilo, že

André Bessette koná zázraky, on sa však ohradzoval: „Zázraky robí sv. Jozef,“ a nabádal ľudí na úctu k tomuto svätcovi. Modlil sa nad chorými, rozdával im medaily so zobrazením sv. Jozefa a občas im ponatieral choré miesta olejom z lampy, ktorá svietila pod svätcovou sochou. Tieto uzdravovacie praktiky sa nepáčili všetkým. Stalo sa, že jednému z pochybovačov, ktorý bol dokonca lekárom, ochorela žena. Dal ju prezrieť najlepším odborníkom, no choroba neprechádzala. Napokon na manželkinu žiadosť prišiel do ústavu Notre Dame a poprosil brata Andrého o modlitbu. Žena naozaj čoskoro vyzdravela.

Z úcty k sv. Jozefovi dal tento skromný rehoľník vybudovať drevenú kaplnku na vršku Mont Royal. Peniaze zarobil tým, že strihal vlasy chovancom v ústave. Z pôvodnej skromnej modlitebne je dnes veľká svätyňa, jedna z najkrajších v Kanade. Napriek chatrnému zdraviu sa André Bessette dožil 91 rokov. Zomrel 6. januára 1937. Pred pohrebom jeho telesné pozostatky vystavili v Chráme sv. Jozefa. Za tri dni si ich prišlo uctiť vyše milióna ľudí.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku